

N:o 39.

Ank. till Riksd. kansli den 19 april 1895, kl. 4 e. m.

Utlåtande, i anledning af väckt motion om ändrad lydelse af § 16 mom. 2 och 4 i förordningen den 16 februari 1864 om nya strafflagens införande m. m.

Till lagutskottets behandling har hänvisats en af herr A. G. Ericsson i Väsby inom Andra Kammaren afgifven motion, n:o 108, så lydande:

»Då Riksdagen år 1894 beslöt, att församlingarne eller kommunerna i vårt land hädanefter sjelfva få besluta om uppläsande i kyrka af kungörelser och enskilda meddelanden, och då de flesta kommuner i följd deraf redan torde fattat beslut om annat sätt att offentliggöra kungörelser än att uppläsa dem i kyrka, så torde ej kunna förnekas, att genom dessa beslut allmogen kan komma till den uppfattningen, att alla meddelanden, af hvad slag det vara må, genom denna reform numera äro från kyrkan och predikstolen bortvisade.

Emellertid stadgar lagen i vissa fall, att kungörande i kyrka nödvändigt skall ske, och stadgar tillika böter för den, som underlåter att på föreskrifvet sätt inlemna kungörelse.

Kongl. förordningen af den 16 februari 1864 § 16 mom. 2 har följande lydelse:

Hvar, som något hittar, han bör det genast kungöra och lysa låta tre söndagar å rad, i närmaste kyrka å landet eller i alla stadens kyrkor, så ock å häradsting eller rådstufva. — — — — —

Konungen två delar och tridung den som hitte.

Samma förordning § 16 mom. 4 lyder:

Hittar man häst, ox, ko, får, get eller hvad få det är; låte en gång lysa — — — — —
— — — — — då ege han få som hitte.

Strafflagens 22 kap. § 19 lyder:

Låter man ej så lysa fynd eller hittegods, som i lag stadgadt är; böte högst dubbla värdet af det hittade. Förtiger man fynd eller hittegods, då egaren eller annan berättigad dertill sig anmäler eller eljest tillkännagifver; straffes med böter eller fängelse.

Då den uppfattning, hvarom jag ofvan talat, lätt kan leda till förseelser mot dessa lagrum, och då, särskildt hvad beträffar hittegods, en kungörelse i kyrka i vissa fall torde få anses mindre tillfyllestgörande, tillåter jag mig föreslå,

att Riksdagen för sin del beslutar följande förändrade lydelse af kongl. förordningen af den 16 februari 1864 § 16 mom. 2 och 4:

§ 16 mom. 2. Hvar, som något hittar, han bör det genast kungöra i den församling, der godset är upphittadt, på det sätt församlingen beslutit om enskilda kungörelsers offentliggörande, eller ock låta kungöra det i någon ortstidning, så ock å häradssting eller rådstufva — — Konungen två delar och tridung den som hitte.

§ 16 mom. 4. En lika motsvarande förändring.»

Utskottet vill erinra derom att de i särskilda författningar meddelade föreskrifter om uppläsande af kungörelse i kyrka icke blifvit upphädda genom den vid 1894 års riksdag antagna lagen angående kungörelsers uppläsande i kyrka, hvadan den i förordningen den 16 februari 1864 om nya strafflagens införande m. m. stadgade skyldighet att lysa fynd eller hittegods qvarstår orubbad. Församlingarnes rättighet att »medgifva» uppläsande i kyrkan af enskildes tillkännagifvanden afser nemligen allenast sådana enskildes kungörelser, i fråga om hvilka icke finnes i lag stadgadt ett dylikt kungörelsesätt.

Såsom stöd för motionärens framställning har af honom åberopats farhågan, att den nya lagen angående kungörelsers uppläsande i kyrka kunde bibringa allmänheten den uppfattning, att ifrågavarande kungörelser om hittegods icke vidare skola i kyrkan uppläsas, men denna

farhåga synes utskottet vid ofvan angifna förhållanden icke vara i verkligheten grundad. I följd häraf och då motionären i öfrigt icke anfört något skäl för vidtagande af den lagändring, han föreslagit, hemställer utskottet,

att herr Ericssons motion icke må till någon Riksdagens åtgärd föränleda.

Stockholm den 19 april 1895.

På lagsutskottets vägnar:

L. ANNERSTEDT.

Herr *Näslund* har begärt få här antecknad, att han, på grund af åtnjuten ledighet från riksdagsgöromålen, icke deltagit i ärendets behandling inom utskottet.